

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

Β΄ Γυμνασίου

Γυμνάσιο Δροσιάς

ΕΝΑΜΙΣΗ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ

Η μπάλα ήταν στην επαναφορά, στην πλάγια γραμμή. Ο Τζόνσον κοίταξε το ρολόι. Ενάμιση δευτερόλεπτο απομένει για αυτήν, την τελευταία επίθεση. Η ομάδα του στον μεγάλο τελικό, βρισκόταν πίσω με δύο πόντους. Πώς θα έκαναν αυτήν την επίθεση; Τι του έχει πει να κάνει ο προπονητής; Μία σίγουρη πάσα στο δίποντο για ισοφάριση ή ένα μεγάλο ρίσκο για τρίποντο και εκπληκτική νίκη με "μπαζ εν μπίτερ", όπως λέγεται στη γλώσσα του μπάσκετ το εύστοχο καλάθι στην εκπνοή του χρόνου;

Εκεί λοιπόν στεκόταν στη γραμμή, περιμένοντας να πάρει την μπάλα από τον διαιτητή για την τελευταία επίθεση, και πιο κρίσιμη για όλο το πρωτάθλημα, και σκεφτόταν πού θα έπρεπε να δώσει την μπάλα. Κατακόκκινος και ιδρωμένος από σαράντα προηγούμενα λεπτά πειστικού μπάσκετ, στεκόταν. Οι υπόλοιποι παίκτες άρχισαν να τρέχουν στο παρκέ. Όλοι πάλευαν για μια πιο πλεονεκτική θέση. Η ομάδα που νικούσε για να αντέξει και να κρατήσει τη νίκη, και η ομάδα του Τζόνσον, του πολύπειρου παίχτη στα τριάντα ένα του χρόνια τώρα, για να ευστοχήσει και να πάει τον αγώνα είτε στην παράταση είτε να νικήσει. Οι δύο προπονητές, αναμμένοι από την κατάσταση και ο καθένας με το δικό του άγχος, κοίταζαν τους παίκτες φωνάζοντας τις τελευταίες λεπτομέρειες. Οι παίκτες που είχαν μπει από την ομάδα που νικούσε ήταν καλοί αμυντικοί και φέτος έχουν νικήσει πολλές φορές στην τελευταία άμυνα ενώ από την άλλη η ομάδα του Τζόνσον έχει νικήσει κάμποσες φορές στην τελευταία επίθεση με σουτ τριών πόντων. Εκεί στεκόταν και κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει.

Εκεί, τότε, ο διαιτητής έδωσε την μπάλα στον Τζόνσον. Ο κόσμος με την αγωνία στα μάτια του παρακολουθούσε. Ο Τζόνσον επανέφερε γρήγορα στη ρακέτα. Έτοιμος για το ανάποδο "λεί απ" ήταν ο Μάνουελ, ώσπου... ο διαιτητής σφύριξε! Μα τι έγινε; Όλα έδειχναν μια χαρά, ούτε "φάουλ", ούτε "βήματα", ούτε "πέντε δευτερόλεπτα στην επαναφορά" είχε δώσει. Ο κόσμος στην εξέδρα αποδοκίμαζε, οι προπονητές επίσης και οι παίκτες της ομάδας του Τζόνσον φώναζαν στους διαιτητές. Αυτό που είχε γίνει ήταν ότι το ρολόι δεν άρχισε να κυλά και έπρεπε να επαναληφθεί η επαναφορά. Όλοι διαμαρτύρονται. Οπαδοί, παίκτες, προπονητές. Μα είναι δυνατόν να αντιμετωπίζεται αυτό το πρόβλημα εδώ και τόσα χρόνια χωρίς να έχει βρεθεί λύση σε μία τέτοιου υψηλού επιπέδου διοργάνωση; Αυτές ήταν οι διαμαρτυρίες όλων μες στο γήπεδο όπως και όλων όσων παρακολουθούσαν τον αγώνα τηλεοπτικά. Και

επίσης, τώρα η αμυνόμενη ομάδα ξέρει τι κίνηση θα αντιμετωπίσει, οπότε μπορεί να προσαρμόσει την άμυνά της, εκτός κι αν οι παίχτες που έχουν την επίθεση αλλάξουν την τακτική τους.

Η μπάλα ξανά στα χέρια του διαιτητή για την επαναφορά και όλο το γήπεδο σωπαίνει για να δει τη φάση. Οι προπονητές από άγχος και εκνευρισμό, στέκονταν ορθοί, σχεδόν μέσα στο γήπεδο, λες και ήθελαν να μπουν κι αυτοί να παίξουν, ο ένας άμυνα, ο άλλος επίθεση. Φαινόταν στα μάτια τους. Ο ένας μάλιστα πέταξε το σακάκι του κάτω καθώς, μάλλον, τον έσφιγγε. Και οι δύο ήταν έτοιμοι να πανηγυρίσουν τον τίτλο του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος. Και οι δύο ήξεραν πως άξιζαν τη νίκη και ήταν έτοιμοι να την πάρουν. Όρθιοι οι άλλοι παίχτες στον πάγκο, να βλέπουν τον Τζόνσον να παίρνει την μπάλα από τον διαιτητή.

Πέντε ακόμα δευτερόλεπτα για αυτήν την επαναφορά. Τί να είχε στο μυαλό του ο Τζόνσον; Πάσα για τρίποντο ή δίποντο; Ήξερε, όπως όλοι ήξεραν, πως οι παίχτες που βρίσκονταν στο παρκέ είχαν το τρίποντο στο αίμα τους. Αλλά όσο καλοί και να ήταν, το τρίποντο πάντα είναι ρίσκο. Έτσι, σκεφτόταν πού έπρεπε να δώσει αυτήν την πάσα. Έβλεπε όλους τους παίχτες να κάνουν κίνηση για τρίποντο, αλλά η άμυνα ήταν πολύ καλή.

Οι θεατές κάθονταν στο κάθισμά τους σκεπτικοί, κρατώντας το κεφάλι τους, σαν να ήξεραν πως ερχόταν η ήττα. Θεατές που υποστήριζαν και τις δύο ομάδες. Να, στην αριστερή πλευρά, που ήταν οπαδοί της ομάδας του Τζόνσον, υπήρχαν αρκετοί που συμπεριφέρονταν έτσι, αλλά και πολλοί που ήταν όρθιοι ελπίζοντας, ενώ στη δεξιά μεριά, που ήταν οι άλλοι οπαδοί, κάποιοι ήδη πανηγύριζαν τη "νίκη" τους αφού πίστευαν πως οι αντίπαλοι δε θα σκόραραν σε μόλις ενάμιση δευτερόλεπτο.

Ακριβώς το αντίθετο πίστευαν οι δύο μεγάλοι προπονητές. Σε ενάμιση δευτερόλεπτο, ακόμα και σε λιγότερο χρόνο, ένας αγώνας μπάσκετ μπορεί να αλλάξει. Και γι' αυτό η νευρικότητα κυριαρχούσε. Γιατί κανείς δεν ήξερε τι θα συμβεί.

Οι οπαδοί των αμυνόμενων άρχισαν να κάνουν φασαρία με καραμούζες, τύμπανα, σφυρίγματα και τις φωνές τους ενώ οι οπαδοί των επιτιθέμενων επιδοκίμαζαν την ομάδα τους και την ενθάρρυναν για να γίνει το όνειρο πραγματικότητα.

Η μπάλα στα χέρια του Τζόνσον, ακόμα μία φορά. Τα πάντα πάγωσαν στο μυαλό του. Ένωθε συγκίνηση για το πού είχε φτάσει και θυμήθηκε πώς ξεκίνησε το

μπάσκετ. Θυμήθηκε εκείνον και τον πατέρα του σε ένα ανοιχτό γηπεδάκι μπάσκετ, εκεί, που πάει ο απλός κόσμος και παίζει για διασκέδαση και όχι επαγγελματικά. Θυμήθηκε πως έδινε πάσες στον πατέρα του και εκείνος σούταρε και ευστοχούσε. Θυμήθηκε όμως και τον εαυτό του να προσπαθεί να σουτάρει αλλά να μην μπορεί να φτάσει την μπάλα γιατί δεν ήταν αρκετά ψηλός και δυνατός τότε. Και έβαζε τα κλάματα επειδή νόμιζε πως δεν ήταν καλός και ο πατέρας του να γελάει και να του χαϊδεύει το κεφαλάκι λέγοντάς του πως θα μάθει και πως μια μέρα θα κάνει σπουδαία πράγματα στον χώρο του μπάσκετ. Και να 'μαστε τώρα, στα τριάντα ένα του χρόνια να κρατάει την μπάλα στην γραμμή της επαναφοράς σε ευρωπαϊκό τελικό για να βγάλει την πάσα που θα δώσει την νίκη σε αυτόν και την ομάδα του.

Ο διαιτητής έκανε τη χαρακτηριστική κίνηση στην επαναφορά για να δείξει πόσα δευτέρα περνούν. Ο κανονισμός λέει πως έχει πέντε δευτερόλεπτα για την επαναφορά. Το ένα περνάει καπνός αφού δεν βρίσκει πάσα. Η πίεση αυξάνεται πάνω του. Όλη η πίεση είναι πάνω του. Σαν να ζαλίζεται από τη φασαρία, δεν συγκεντρώνεται στην επίθεση της ομάδας. Βλέπει κορμιά στο παρκέ να σκυλιάζουν για να πάρουν την μπάλα. Ο ένας ακουμπάει τον άλλο, τον σπρώχνει. Πού να δώσει την πάσα;

Πέρασε κι άλλο δεύτερο. Κάποιοι στις κερκίδες κλείνουν τα μάτια ενώ ο διαιτητής κοιτά προσεχτικά όλους τους παίχτες μετρώντας τα δευτερόλεπτα από μέσα του. Ο Τζόνσον συνέχισε να ψάχνει τον παίχτη που θα έπαιρνε την μπάλα. Σαν να είδε τον Κερκ μόνο του στο τρίποντο. Δεινός εκτελεστής ο Κερκ. Εφέτος τρεις αγώνες κέρδισε η ομάδα του με τα τρίποντά του. Η μπάλα δεν πήγε σ' αυτόν. Δεν του πήγε το μυαλό του Τζόνσον να τη δώσει εκεί την μπάλα, ήθελε πιο σίγουρη πάσα.

Τρία δευτερόλεπτα για την επαναφορά. Τα σπρωξίματα συνεχίζουν, όλοι ξεφυσούν. Ενάμιση μόλις δευτερόλεπτο για την λήξη, κι όμως είναι αρκετό για να γίνει η φάση. Ο προπονητής της ομάδας που προηγούνταν σκούπισε γοργά το μέτωπό του. Ήξερε τι ερχόταν και ήλπιζε να παιχτεί η τελευταία άμυνα της χρονιάς σωστά. Ο Τζόνσον με την μπάλα στα χέρια χοροπηδούσε, κουνούσε τα χέρια του πάνω κάτω κρατώντας τη βαριά πλέον μπάλα. Ο ιδρώτας του τον σκέπαζε. Ζεσταινόταν. Μια σταγόνα έφτασε στη μύτη του. Τον γαργαλάει. Εκείνος την αγνοεί. Συνεχίζει να ψάχνει την πάσα. Όλα αυτά σε εκατοστά δευτερολέπτου. Κάποιοι θέλουν και δε θέλουν να κοιτάνε. Κλείνουν τα μάτια τους αλλά προσπαθούν να δουν μέσα απ' τις χαραματιές

των δαχτύλων τους.

Ο διαιτητής κάνει την κίνηση με το χέρι του μία προτελευταία φορά. Ο Τζόνσον πρέπει να δώσει την μπάλα τώρα. Τώρα. Δεν υπήρχε χρόνος. Δεν υπήρχε όμως και ελεύθερος παίχτης. Κάποιοι ήδη πανηγυρίζουν πως δεν προλαβαίνει. Απ' το μυαλό του περνάνε ακόμα πολλές σκέψεις όμως δεν μπορεί να τις αναλύσει. Η μπάλα τώρα ζύγιζε πάνω από τόνο και βρισκόταν ακόμα στα χέρια του. Ο προπονητής του του φώναζε να κάνει γρήγορα. Θα χρεωνόταν με παράβαση. Όρθιοι, κάποιοι τραβούσαν τα μαλλιά τους, άλλοι δάγκωναν τα νύχια τους. Οι υπόλοιποι παίχτες στον πάγκο, όρθιοι κι αυτοί, αναποκοκκινισμένοι από τα προηγούμενα λεπτά κοιτούσαν με μάτια γεμάτα λαχτάρα για τη νίκη ενώ ξεφυσούσαν, ανάσαιναν και ξεφυσούσαν.

Ο Τζόνσον πήρε μια βαθιά αναπνοή και, λίγο πριν σφυρίξει ο διαιτητής την παράβαση, βλέπει τον Γιόβιτς, Γιουγκοσλάβο τριποντάκια που αν έπιανε την μπάλα όλοι φοβόντουσαν, αφύλαχτο στο τρίποντο και χωρίς άλλη σκέψη μες στις χίλιες που είχε, για να προλάβει τον χρόνο, ρίχνει την μπάλα προς τα χέρια του. Το ενάμιση δευτερόλεπτο που απέμενε δεν άρχισε να κυλά, όπως ήταν φυσικό, καθώς κανένας άλλος παίχτης δεν είχε ακουμπήσει την μπάλα.

Η μπάλα ήταν στον αέρα. Όλος ο κόσμος στον πάγκο, στο γήπεδο, στα σπίτια, κοιτούσε προσηλωμένος. Οι φίλοι της ομάδας που προηγούνταν εύχονταν μέσα τους: "Αχ, κλέψε την μπάλα, κόφ' τον". Οι φίλοι της αντίπαλης ομάδας που πάλευε για το "μπαζ εν μπίτερ" τρίποντο, έτσι όπως εξελίσσονταν τα πράγματα, έλεγαν από μέσα τους ή και φώναζαν: "Έλα! Έλα! Έλα!". Δεν είχαν τι άλλο να πουν και περίμεναν να δουν αν η μπάλα θα φτάσει στον Γιόβιτς. Ο Χωματάς, ο "κοντορεβιθούλης" της ομάδας των αμυνόμενων, όπως τον αποκαλούσαν λόγω του ύψους του, έκανε βουτιά για να πιάσει την μπάλα και να τελειώσει ο αγώνας. Ο Τζόνσον κράτησε το κεφάλι του. Πίστεψε πως δεν έκανε καλή πάσα. Στις κερκίδες κάποιοι κράτησαν την καρδιά τους. Όμως η μπάλα πήγαινε αρκετά γρήγορα για να περάσει ακριβώς δίπλα του.

Ο Γιόβιτς άνοιξε τα χέρια του για να παραλάβει την μπάλα. Αφού την πήρε, το ενάμιση δευτερόλεπτο άρχισε να κυλά και ο τελικός έφτανε προς το τέλος του. Ο έμπειρος Τζόνσον είχε κάνει την τέλεια πάσα για ένα ελεύθερο σουτ τριών πόντων. Όμως δεν ήταν τόσο απλό. Ο Κιμ Έλας, ο ψηλός, το πιο ακριβοπληρωμένο πεντάρι στην Ευρώπη, στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, εξουθενωμένο, μόνο με τη δύναμη της θέλησης κίνησε τα βαριά πόδια τόσο γρήγορα για να κόψει τον Γιόβιτς όσο ποτέ

άλλοτε. Ο κόσμος, οι άλλοι παίκτες, μέχρι και ο προπονητής εξεπλάγη. Κανείς δεν περίμενε πως ο Κιμ θα ήταν αυτός που θα έπαιζε την τελευταία άμυνα στο τρίποντο. Το σχέδιο του προπονητή ήταν να κλείσει τη ρακέτα και όλος ο κόσμος το ήξερε αυτό. Όμως η θέληση, το πείσμα του Αμερικανού για να γίνουν αυτός και η ομάδα του πρωταθλητές Ευρώπης του έδωσαν δύναμη. Κανείς δεν το πίστευε. Οι ψηλοί λόγω του σώματός τους κουράζονται και εύκολα. Ήταν πραγματικά απίστευτο.

Ο Γιόβιτς, με την μπάλα στα χέρια, δεν είχε χρόνο να πασάρει. Το σουτ έπρεπε να το πάρει αυτός. Όμως με το που είδε το θηρίο να έρχεται κατά πάνω του κόμπιασε. Έκανε μία γρήγορη ντρίπλα για να τον αποφύγει. Ίσα-ίσα τα κατάφερε αλλά έμεναν επτά δέκατα του δευτερολέπτου. Δεν προλάβαινε τίποτα άλλο παρά μόνο το σουτ. Φώναζε ο προπονητής του και οι οπαδοί, ακόμα και όσοι το έβλεπαν τηλεοπτικά, λες και μπορούσε να τους ακούσει, να σουτάρει. Να σουτάρει. Δεν χρειαζόταν να το σκεφτεί. Αυτό πήγε να κάνει, αλλά με λίγο δισταγμό, αφού ήξερε πως πίσω του βρισκόταν ο Κιμ, που μόλις απέφυγε χωρίς να έχει απομακρυνθεί όμως, με τα τεράστια χέρια του, έτοιμος για μία "τάπα δόξας", καθώς, εάν τα κατάφερνε, θα κέρδιζαν αυτός με την ομάδα του το ευρωπαϊκό τρόπαιο. Ο Γιόβιτς όμως, τόσα χρόνια σουτέρ τριών πόντων, παρά τον δισταγμό του, πετάει την μπάλα προς το καλάθι, όπως ήξερε, όπως είχε μάθει, και ο Κιμ δεν κατάφερε να τον σταματήσει. Η μπάλα έφυγε από τα χέρια του στα 0,2 δευτερόλεπτα πριν τη λήξη του τελικού.

Κανείς από τους δύο προπονητές δεν κοιτούσε. Και οι δύο με σφιγμένα τα μάτια περίμεναν να τους πουν τι έγινε. Δεν ήθελαν να το δουν ζωντανά. Θα το έβλεπαν αύριο στο βίντεο. Οι παίκτες που ήταν στο παρκέ εκείνη την ώρα σιωπηλοί, με τον ιδρώτα να στάζει, ακίνητοι στις θέσεις τους έβλεπαν την πορεία της μπάλας. Όλοι, εκτός από έναν, τον Γιόβιτς. Εκείνος ήξερε ότι η ομάδα στηριζόταν πάνω του όταν η μπάλα ήταν βαριά. Αυτό που δεν ήξερε ήταν αν το σουτ ήταν καλό. Και ένα άστοχο σουτ σε αυτό το σημείο θα τον στοιχειωνε για όλη του τη ζωή. Θα ένιωθε ενοχές πως το φταίξιμο ήταν δικό του. Και αυτό δεν θα ήθελε να συμβεί. Γι' αυτό έσκυψε το κεφάλι και δεν κοίταζε την μπάλα. Στην ίδια θέση από εκεί που σουτάρει ήταν βυθισμένος σε αναμνήσεις από άλλους αγώνες της καριέρας του, τους οποίους τους νίκησε με δικό του τελευταίο σουτ, που περνούσαν σαν αστραπή από το μυαλό του. Αναμνήσεις όπου οι συμπαίκτες του σουτάραν στο τελευταίο δευτερόλεπτο του αγώνα και νικούσαν και γίνονταν οι ήρωες της ομάδας. Τέτοιος ήρωας ήθελε να γινόταν σήμερα εδώ, όμως πέρασαν από το μυαλό του και αναμνήσεις όπου συμπαίκτες του ή και ο ίδιος

αστόχησαν στο τελευταίο δεύτερο του αγώνα, ακόμα και σε ασήμαντους αγώνες, και ήξερε πως αν αστοχούσε κι εδώ θα ένιωθε ότι απογοήτευσε την ομάδα ενώ οι άλλοι θα τον παρηγορούσαν πως δεν έφταιγε αυτός. Τέτοιες αναμνήσεις τού ήρθαν στο μυαλό όσο η μπάλα ήταν στον αέρα. Το ταμπλό είχε κοκκινίσει, η κόρνα χτύπησε και ο χρόνος τελείωσε όσο η μπάλα συνέχισε να βρίσκεται στον αέρα. Βέβαια, αφού η μπάλα έφυγε από τα χέρια του Γιόβιτς πριν λήξει ο χρόνος, αν έμπαινε το σουτ θα μετρούσε, αν όχι, τότε η απογοήτευση θα έπεφτε στα πρόσωπα της ομάδας τους και των υποστηρικτών τους.

Οι παίκτες στον πάγκο δάγκωναν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους ενώ οι οπαδοί, όταν είδαν το ταμπλό να κοκκινίζει, να ακούγεται η κόρνα και η μπάλα να πηγαίνει προς το καλάθι, ήταν έτοιμοι να πάθουν συγκοπή. Άλλοι κρατούσαν την αναπνοή τους, άλλοι δεν μπορούσαν να δουν, άλλοι χοροπηδούσαν γιατί ήξεραν ότι το σουτ ήταν άστοχο και άλλοι χοροπηδούσαν γιατί ήξεραν ότι το σουτ ήταν εύστοχο. Η ατμόσφαιρα αποπνικτική. Η αγωνία απεριόριστη. Η μπάλα στον αέρα.